

[Vagn Bro.]

Jeg tør sige, at det er folketingets opfattelse, at denne grundlovsbestemmelse ønsker vi ikke afsvækket; det skal ikke være sådan, at der kan blive tale om en vis blanketbehandling, sådan som det jo i nogen måde kan blive tilfældet under en skriftlig procedure. Det er muligt, at det, som tiden går, vil vise sig, at man i en række sager kan nøjes med en noget mindre udførlig mundtlig procedure, men foreløbig har hele udvalget ønsket at følge regeringsforslagene. Jeg tror, det er meget væsentligt, at dette slås fast.

Til allersidst vil jeg kun omtale endnu en enkelt ting. Jeg har i min snart lange polititjeneste måttet dekretere sindssyges tvangsindlæggelse side om side med lægen. Jeg har haft et overmåde udmærket samarbejde med de pågældende læger på dette punkt; jeg mindes kun 2 tilfælde, hvor der har været uenighed, og dér har den juridiske embedsmand så haft det afgørende ord — ellers har der som sagt været et udmærket samarbejde. Men jeg føler dette, at vi nu over vore afgørelser får den uvildige domsmagt, som et overmåde stort fremskridt og som et udmærket resultat af den nye grundlov; jeg anbefaler derfor lovforslagene til vedtagelse med de foreslåede ændringer.

Aksel Larsen: Jeg bliver desværre nødt til stort set at gentage de bemærkninger, der blev fremsat fra mit partis side ved første behandling af disse lovforslag, idet jeg ikke kan se, at der er taget synderligt hensyn til dem. Jeg forstår, at man dog i nogen grad har beskæftiget sig med dem i udvalget, men det har ikke givet sig mærkbare resultater i form af ændringsforslag, klare regler for, hvordan lovforslagene skal fortolkes, hvordan de skal føres ud i praksis.

Lad mig først nævne det, jeg drog frem ved første behandling: at i forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje m. v. — som jeg betragter som hovedloven, hvorefter de andre love skal rette sig — står der ikke noget om, at den pågældende skal have underretning om sin ret til at få sagen prøvet for en domstol. Jeg finder, det er nødvendigt, at det står der, og det så meget mere som det jo ikke står i hvert enkelt af de øvrige lovforslag. (Ordføreren [Edel

Saunte]: Det gør der!). Nej, det mangler i lovforslaget om sindssyge; der står ikke noget om, at den pågældende skal underrettes om sin ret, og uanset om det stod der, vil jeg — som jeg sagde ved første behandling — mene, at det også burde stå i forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje m. v.; så ville der ingen som helst tvivl være; så var det en generel regel, man måtte rette sig efter på alle de forskellige felter, uanset om det kom til at stå i den ene eller den anden specielle lov.

Dernæst: det går igennem lovforslagene, at den pågældende eller den, som handler på hans vegne, kan begære sagen indbragt for en dommer. Jeg spurgte ved første behandling, hvad man skal forstå ved ordene „den, der handler på hans vegne“, og jeg erkender, at jeg er ikke blevet kloge siden da. Naturligvis regner koncipisterne — og formodentlig også de kloge jurister i udvalget — med, at det er et spørgsmål om et rent juridisk forhold, den pågældendes værge, eller hvem det kan være af den art. Det kan imidlertid meget vel tænkes, at der er andre, som måtte have en rimelig ret til at handle på den pågældendes vegne, og derfor vil jeg gerne spørge, hvad udvalget har tænkt sig i den retning, om udvalget ikke har ofret blot 5 minutter på at overveje det, jeg foreslog ved første behandling: at man skulle erstatte den nævnte formulering med noget i retning af: „den, som har en rimelig anledning til at handle på hans vegne“.

Jeg har ved første behandling rejst spørgsmålet om, hvad der skal ske, hvis de pågældende myndigheder ikke retter sig efter den frist, der er sat for indbringelse af sagen for domstolene — for de fleste tilfælde drejer det sig om 5 dage. Udvalgets ærede ordfører har her udfra sine erfaringer forklaret, at selvom vi herinde ved, hvad der står i lovene — og det er vi vel nok en del der ved, men det er vist desværre ikke alle — er der stort ukendskab til lovene ude i befolkningen. Den ærede ordfører ved udmærket godt, at til befolkningen hører i denne forbindelse også f. eks. kommunale myndigheder, som ofte i sørgelig grad er uvidende om de love, de er sat til at administrere, ja, ofte er uvidende om disse loves eksistens. Jeg vil ikke gå så vidt som til at sige, at man kan frygte, at disse myndig-